

Domprostens «gode nyhet»

Artikkel i Fædrelandsvennen 29. januar 2015

Domprost Bjarne Sveinall oppfordrer alle kirker i Kristiansand til å gjennomføre forbønnshandlinger for «likekjønnede ektepar». Dette definerer han som «en god nyhet». Noen jubler. Andre fortviler. Domprostens utspill i Fædrelandsvennen 26. januar fortjener noen kommentarer:

1. Når likekjønnede seremonier i kirken blir omtalt som «forbønn» eller «forbønnshandlinger», kan dette lett misforstås. Det dreier seg nemlig ikke om en enkel liten bønn, men om en full gudstjeneste i kirkerommet. Hvis presten ikke er spesielt vrang, vil seremonien inneholde både prosesjon og orgelmusikk, bryllupskledde par, forlovere og gjester, salmer og bønner, kneling på alterringen, tekstlesning og tale.

Biskopene sier at gudstjenesten ikke må ha «vigselslignende karakter», men erfaringen fra Oslo viser at både prest og par strekker grensene så langt det lar seg gjøre. Selv om paret juridisk sett er blitt viet på tinghuset, kan den kirkelige seremonien med god grunn kalles «forbønnsbryllup».

2. Ved å gjennomføre slike kjønnsnøytrale seremonier proklamerer presten at de to kvinnene eller to mennene er «rette ektefolk» i Guds øyne. Selv om Bibelen er entydig på at ekteskapet er Guds unike skaperordning for mann og kvinne, kommuniserer seremonien det motsatte. Presten fungerer som døråpner for en radikal kjønnsideologi som oppløser betydningen av mann og kvinne, mor og far. I den kjønnsnøytrale ideologien er nemlig planlagt farløshet og morløshet en uunngåelig og nødvendig del av pakken, uansett hvor iherdig man prøver å benekte det.

Hva skal prestene gjøre når mannlige par med barn av surrogatmor ønsker forbønnsbryllup? Hva bør de gjøre når kvinnelige par med farløse donorbarn vil ha kirkens forbønn og velsignelse? Vil prestene da fungere som moralske garantister for at det er i tråd med Jesu liv og lære å skaffe seg barn på den måten? Eller vil de ha mot til å si at planlagt farløshet og morløshet kolliderer med barns rettigheter og Bibelens budskap? Når vi ser hvordan mange prester, proster og biskoper har tilpasset seg den kjønnsnøytrale ideologien de siste årene, er det liten grunn til optimisme. Barneperspektivet har trange kår i denne ideologien.

3. Menighetsrådene og sokneprestene i prostiet skal nå diskutere hva de vil gjøre med domprostens utspill. Sokneprestene har frihet til å utføre de kirkelige handlinger de måtte ønske i sin lokale kirke, men det er menighetsrådet som eier retten til å leie ut kirkebygget til utenforstående. Ethvert menighetsråd er derfor i sin fulle rett hvis de vedtar at menigheten er best tjent med ikke å leie ut kirken til likekjønnede seremonier. Grim menighetsråd har nylig gjort et slikt vedtak. Forhåpentligvis vil flere følge deres eksempel.

4. I Kirkeloven 8.1 står det at kirkerommet gjennom ulike gudstjenester og kirkelige handlinger skal «tjene til Guds ære og menighetens oppbyggelse». Hundrevis, ja, trolig tusenvis, av trofaste kirkemedlemmer i Agder har vanskelig for å se at domprosten bidrar til dette. De er tvert imot dypt skuffet og fylt av sorg over domprostens «gode nyhet». Mange opplever at de blir stadig mer fremmedgjort i sin egen kirke, som de kanskje har tjent hele sitt liv.

Hvorfor prøver ikke domprosten å få én eller to kirker til å utføre slike seremonier, i stedet for å legge press på alle menigheter til å gjøre det? Resultatet kan nå bli splid og spenninger, mistillit og mismot, tretthet og tilbaketrekning i samtlige av domprostiets 12 menigheter. Dette er uforståelig pastoral ledelse, for å si det mildt.

Øivind Benestad, Levende folkekirke
og Stiftelsen MorFarBarn